

„Nyers erő és finom mágia egy, az ipari forradalmat
csúcsra járató világban.” – **ROBIN HOBB**

NÉMI GYŰLÖLET

JOE
ABERCROMBIE

JOE
ABERCROMBIE

NÉMI
GYŰLÖLET

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2021

I. RÉSZ

„Beleőrült a világ
ebbe a sok találmányba; ezentúl mindennek
másképp kell majd történnie, mint korábban.”

— *Dr. Johnson* —

Áldás és átok

— **R**ikke!
A lány résnyire nyitotta a fél szemét. Éles, gyomor-
forgató fényesség özönlött be a csíkon át.

— Ébresztő!

A nyelvével kitolta a szájából a nyáltól lucskos pecket, és kinyögte az egyetlen dolgot, ami eszébe jutott.

— Bassza meg!

— Na, így mindjárt más! – Isern leguggolt mellé, rúnákból és ujjcsontokból fűzött nyakláncra himbálózott a levegőben, közben azt a kicsavart vigyorát produkálta, amittől kivillant a lyuk a fogai között. Segíteni láthatólag nem állt szándékában. – Mit láttál?

Rikke fél tenyerét a homlokára szorította. Úgy érezte, ha nem tartja össze saját kezűleg a koponyáját, rögtön szét fog durranni. Még mindig különféle ragyogó formák lebegtek a szemhéja belsején, mint amikor az ember a napba néz.

— Láttam embereket kiesni egy magas toronyból. Többtucatnyit.
— Vágott egy grimaszt, amikor eszébe jutott a puffanás, amivel földet értek. – Akasztott embereket is láttam. Több sorra valót. – A gyomorra görcsbe rándult a hintázó testek, a semmiben lógó lábak emléké-
től. – Láttam... egy csatát talán. Egy vörös domb lábánál.

Isern megszívta az orrát.

– Ez Északföld. Nem kell hozzá mágia, hogy az ember kiszagoljon egy közeledő csatát. És még?

– Láttam Uffritht égni. – Rikke szinte még érezte a füst szagát. A bal szeméhez szorította a tenyerét. Forróságot érzett. Égető forróságot.

– És még?

– Láttam, ahogy egy farkas megeszi a napot. Aztán egy oroszlán megette a farkast. Aztán egy bárány megette az oroszlánt. Aztán egy bagoly megette a bárányt.

– Nem semmi egy bagoly lehetett.

– Vagy egy nagyon kicsi bárány talán. De mit jelent ez?

Isern sebes ajkához érintette az ujját, mint általában, ha komoly bejelentésre készült.

– Halvány fingom sincs. Talán az idő kerekének forgása felfedi ezen látomások jelentését.

Rikke kiköpött, de még mindig keserű volt a szája íze.

– Akkor várjunk... és meglátjuk.

– Tizenkét esetből tizenegyszer ez a legjobb, amit tehetünk. – Isern megvakarta a kulcsontja fölötti mélyedést, és kacsintott. – De ha így mondtam volna, senki nem tartana nagy gondolkodónak.

– Hát, két titkot én máris felfedhetek. – Rikke hangos nyögéssel könyökölt fel. – Fáj a fejem, és összeszartam magam.

– A második nem volt titok, akinek van orra, nyugodtan beavotttnak tekinthető.

– Fostos Rikkének fognak nevezni. – Az orrát ráncolva mocorgott a földön. – És nem először.

– A gond ott kezdődik, hogy téged nem érdekel, minek neveznek.

– A gond ott kezdődik, hogy el vagyok átkozva ezekkel a rohamokkal.

Isern megkocogtatta az arcát a bal szeme alatt.

– Te azt mondod, el vagy átkozva ezekkel a rohamokkal, én meg azt, hogy meg vagy áldva a Hosszú Szemmel.

– Huh! – Rikke térdre gördült, de a gyomra csak gurult tovább, és epével csiklandozta a torkát. A holtakra, mindene fáj, és úgy érezte, kifacsarták. Kétszer olyan erős volt a fájdalom, mint a söröskupával eltöltött éjszakák után, csak a szép emlékek hiányoztak. – Hát nem tűnik valami nagy áldásnak – dörmögte, miután megkockáztott egy apró böfögést, és megküzdött a gyomrával, hogy ne küldje a büfi után a tartalmát.

– Nemigen létezik olyan áldás, ami ne rejtene magában valami átkot is, sem olyan átok, amiben ne akadna egy leheletnyi áldás. – Isern vágott egy szeletet a szárított chaggagombából. – Mint annyi minden más, ez is attól függ, honnan nézed.

– Nagyon bölcs.

– Mint mindig.

– Talán valaki más, akinek kevésbé fáj a feje, jobban értékelné a mondásaidat.

Isern megnyalta az ujjbegyét, a chaggaszeletet feltekerte, és megkínálta vele Rikkét.

– A revelációk feneketlen kútja vagyok, de nem kényszeríthetem a tudatlanokat, hogy igyanak. Most pedig vedd le a nadrágodat! – Nyers, ugatásszerű röhögés tört fel belőle. – Sokan szerették volna ezt hallani tőlem.

Rikke felült, hátát az egyik havas sziklának vetette, és összehúzott szemmel nézte a csöpögő ágak között át-átvillanó napot. Az apjától kapott szőrme kabát összefogta a vállát, csupasz alfelét körbefütyülte a szél. Chaggát rágott, közben megfeketedett körmeivel üldözte a testén ide-oda táncoló viszketést. Próbálta lecsillapítani zaklatott idegeit, és lerázni magáról annak a toronynak, az akasztott embereknek az emlékét.

– Látomások – dünnyögte. – Garantált átok.

Isern visszacaplatott a víztől Rikke csöpögő nadrágjával.

– Tiszta, mint a friss hó! Most már csak a fiatalság és a csalódottság szaglik majd rólad.

– És még te beszélsz szagokról, Isern-i-Phail!

Isern felemelte inas, tetovált karját, beleszagolt a hónaljába, és elégedetten felsóhajtott.

– Jóféle földes asszonyillatom van, az a fajta, amit nagyon szeret a hold. Ha zavarnak a szagok, rossz társat választottál.

Rikke kiköpte a chagga levét, elügyetlenkedte, és a java az állán kötött ki.

– Ha azt hiszed, hogy ebből az egészből bármit is magam választottam, megbolondultál.

– Ugyanezt mondták apámról is.

– Te magad jössz mindig azzal, hogy bolond volt, mint egy zsák bagoly.

– Na ja, ami az egyiknek bolondság, a másiknak bámulatos. Meg kell-e sügnöm neked, hogy magad is meglehetősen távol állsz attól, amit hétköznapiak lehetne nevezni? Ezúttal olyan vadul rúgkapáltál, hogy kis híján lerepült a csizmád. Lehet, hogy ezentúl meg kell kötnöm, ha nem akarom, hogy beverd azt a tökfjedet, és te is csak a nyálad csorgasd, mint Brait öcsém. Mondjuk, ő legalább képes bent tartani a szart.

– Hálás vagyok érte.

– Semmiség. – Isern gyémántot formált az ujjából, és azon keresztül figyelte hunyorogva a napot. – Rég el kellett volna indulnunk. Nagy tettek várnak ma ránk. Vagy talán egészen alantasak.

– Rikke ölébe dobta a nadrágját. – Azért inkább egyedül öltözz föl.

– De ez vizes. Dörzsölni fog.

– Dörzsölni? – horkant fel Isern. – Komolyan ez most a legnagyobb bajod?

– Még mindig annyira fáj a fejem, hogy a fogamban is érzem. – Rikke legszívesebben ordított volna, de tudta, hogy az is túlságosan fájna, azért maradt inkább a halk nyöszörgésnél. – Semmi szükségem még egy apró kellemetlenségre.

– Az élet apró kellemetlenségek sorozata, te lány. Ezekből tudod, hogy élsz. – Isern megint ugyanúgy röhögött fel, aztán vidáman

Rikke vállára csapott, amitől az egy pillanatra kibillent az egyensúlyából. – Tőlem gyalogolhatsz úgy is, hogy közben kivillan a duci fehér segged, ha neked az jobb, de gyalogolni fogsz, azt garantálom.

– Átok – dörmögte Rikke, miközben felcibálta magára a vizes nadrágot. – Nem is vitás, hogy átok.

– Szóval... szerinted tényleg Hosszú Szemem van?

Isern a tőle megszokott szökellő léptekkel nyargalt a fák között. Akármilyen gyorsan is szedte a lábát Rikke, egy kevéssel mindig lemaradt.

– Gondolod, hogy különben rád pocsékolnám az energiáimat?

Rikke felsóhajtott.

– Hát biztos nem. Csak hát a dalokban mindig a boszorkányok, a mágusok meg a nagy bölcsek látnak az eljövendő kódébe. Sosem énekeltek még olyasmiről, hogy idióták elájulnak, és összeszarják magukat.

– Ha nem vetted volna észre, a bárdjainknak jó szokása, hogy kicsit kiszínezik a dolgokat. Tudod, a bölcs boszorkányokról szóló dalokból szépen meg lehet élni, a fostos marhákról szólókról viszont kevésbé.

Rikkének szomorúan bár, de el kellett ismernie, hogy ebben van némi igazság.

– És nem lesz egyszerű bebizonyítani, hogy Hosszú Szemed van. Erővel nem lehet kinyitni. Csalogatni kell. – Isern megcsiklandozta Rikkét az álla alatt, mire a lány elkapta a fejét. – Fel kell vinni a szent helyekre, ahol a régi sziklák úgy állnak, hogy a hold teljes fénye éri őket. De így is csak akkor látja, amit lát, amikor ő maga úgy dönt.

– De hogy Uffrith égett? – Rikke vállára aggodalom súlya nehezedett most, hogy lejöttek a Felföldről, és közelebb jártak az ott-honához. A holtak a megmondhatói, nem volt mindig boldog Uffrithban, de ettől még nem szívesen látta volna lángokban. – Az meg mégis hogyan történhet meg?

– Elég egy óvatlanul megrakott tűz valamelyik konyhában. – Isern tekintete oldalra ugrott. – Bár gyanítom, hogy idefent Északföldön egy háború nagyobb valószínűséggel lobbant lángra városokat.

– Háború?

– Azt hívják úgy, amikor egy bunyó már akkora, hogy szinte senki sem jön ki belőle jól.

– Tudom, mi az, baszki! – Rikke tarkójánál valami félelemszerűség növekedett, amit nem tudott lerázni magáról, akárhogy is fészkelődött. – De egész életemben béke volt Északföldön.

– Apám mindig azt mondta, hogy békeidőnek azt hívják, amikor a bölcsek felkészülnek az erőszakra.

– Apád bolond volt, mint egy ganéval megpakolt csizma.

– És a te apád mit mond? Kevés olyan józan embert találni, mint a Kutyaember.

Rikke még egyet körözött a nyakával, de semmi sem segített.

– Azt mondja, reménykedjünk a legjobbakban, és készüljünk a legrosszabbra.

– Bölcs tanács, ha engem kérdezel.

– De ő nagyon nehéz időket élt át. Folyamatosan harcolt. Bethod ellen. Fekete Métély ellen. Akkor minden más volt.

Isern felhorkant.

– Dehogyan volt más! Ott voltam, amikor apád megküzdött Bethoddal a Felföldön a Véres Kilences oldalán.

Rikke hunyorogva nézett rá.

– Tízéves se lehattél.

– Elég nagy voltam hozzá, hogy embert öljek.

– Hogyan?

– Én vittem apám kalapácsát, mert úgy van jól, ha a legkisebb hordja a legnehezebb terhet, de aznap a kalapácsával verekedett, úgyhogy a dárdáját kaptam meg. Ezt itt, ni. – A fegyver végének koppanása adta lépteik ritmusát az ösvényen. – Apám leütött egy embert, és amikor az fel akart állni, egyenesen a fenekébe döftem.

– Ezt a lándzsát?

Rikke csak egy botnak látta a fegyvert, amit Isern mindig magánál hordott. Egy botnak, aminek az egyik végére szarvasbőrt húzott. Nem szívesen gondolt bele, hogy egy penge rejtőzhet alatta. Főleg olyan, amelyik megjárta valami szerencsétlen alak alfelét.

– Nos, azóta kapott új nyelet, de...

Isern megtorpant, tetovált kezét felemelte, a szemét összehúzta. Rikke csak a suttogó ágakat hallotta, az olvadó hó cseppjeinek kopogását meg a madarak csiripelését a rügyező fákon. Közelebb hajolt a nőhöz.

– Mit...

– Illessz egy nyílveszőt az íjadra, és beszéltesd őket – súgta Isern.

– Kiket?

– Ha az nem sikerül, mutasd meg a fogaidat. Igen jó fogakkal vagy megáldva. – Ezzel félreugrott az útról, és eltűnt a fák között.

– A fogaimat? – kérdezte Rikke, de Isern szökkenő árnya már fel is szívódott a bogácsban.

Ebben a pillanatban egy férfi hangját hallotta.

– Biztosan erre kell menni.

Az íját készenlétben tartotta a vállán, hátha találkoznak egy szarvassal, most viszont gyorsan a kezébe kapta, előhúzott egy nyílveszőt, amit kis híján elejtett, de aztán az ujjai ideges rángatózása ellenére is sikerült az idegre illesztenie.

– Azt mondták, nézzünk körül a csalitosban. – Ez egy mélyebb, keményebb, ijesztőbb hang volt. – Ez szerinted csalitos?

Rikke hirtelen megijedt, hogy mókusra való nyílveszőt vett elő, de amikor ránézett, látta, hogy rendes széles fejú.

– Talán inkább erdő.

Nevetés.

– Mi a kurva különbség?

Egy öregember jelent meg az ösvény kanyarulatában. Botot tartott a kezében. Amikor vízszintesbe fordította, fém csillant a szórt

fényben, és Rikke rádöbbsent, hogy nem is bot az, hanem lándzsa, a félelem arról a bizonyos pontról a tarkójában egészen a hajszálai gyökeréig terjedt.

Hárman voltak. Az öreg szinte bocsánatkérően nézett, mintha ez az egész nem is az ő ötlete lett volna. Őt egy ideges fiú követte pajzzsal és rövid fejszével. Hátról egy tagbaszakadt férfi érkezett sűrű szakállal és még sűrűbb ráncokkal a homlokán. Rikkének egyáltalán nem tetszett.

Az apja mindig azt mondta, hogy ne fogja rá az íját senkire, akit nem akar holtan látni, úgyhogy félig felajzotta a fegyvert, és a föld felé fordította.

– Inkább ne mozduljatok – mondta.

Az öreg rámeredt.

– Te lány, neked gyűrű van az orrodban.

– Tisztában vagyok vele. – Rikke kidugta a nyelvét, és a hegyével megérintette a gyűrűt. – Ezzel lehet kipányvázni.

– Különben elkószálsz?

– A gondolataimnak szokása.

– Aranyból van? – kérdezte a fiú.

– Rézből – hazudta Rikke, mivel az arany említésére a kellemetlen találkozások könnyen halálosba fordulhatnak.

– És a festés?

– A kereszt jóféle jel, amit a hold nagyon szeret. A Hosszú Szem a bal szem, és a kereszt segít, hogy tisztán lássak vele az eljövendő ködön át. – Elfordította a fejét, és kiköpte a chagga levét anélkül, hogy közben egy pillanatra is levette volna a szemét a három férfiről. – Talán – tette hozzá aztán, mivel maga sem volt benne biztos, hogy a kereszt bármire is jó azon kívül, hogy összekenje a párnáját, amikor este elfelejti letörölni.

Nem maradt egyedül a kétségeivel.

– Megbolondultál? – kérdezte a tagbaszakadt.

Rikke felsóhajtott. Távolról sem először tették fel neki ezt a kérdést.

– Ami az egyiknek bolondság, a másiknak bámulatos.

– Kedves lenne tőled, ha letennéd azt az íjat – mondta az öreg.

– Nekem ott tetszik, ahol van.

Ez persze nagyon nem volt igaz, a fegyver már ragadós volt a kezében, a válla fájt az erőfeszítéstől, amivel ha csak félig is, de feszítette az ideget, és a nyaka rángatózni kezdett, aminek akár az is lehet a vége, hogy elengedje a húrt.

A jelek szerint a fiú még annyira sem bízott benne, mint ő saját magában, mert a pajzsát maga elé emelve, a pereme fölött pislogott Rikkére. A lány csak most vette észre, mit festettek rá.

– Egy farkas van a pajzsodon – mondta.

– Éji Stour jele – morogta a tagbaszakadt büszkén.

Rikke már látta, hogy ő is farkast festett a pajzsára, bár az annyira elkopott, hogy szinte beleolvadt a fába.

– Ti Alkony Stour emberei vagytok? – A félelem most már a gyomráig nyúlt. – Mit kerestek idelent?

– Kicsináljuk a Kutyaembert meg a seggnyalóit, és visszahozzuk Uffrithot Északföldre, ahol a helye van.

Rikke ujjai elfehéredtek az ujján, a félelme dühbe váltott át.

– Hát azt kibaszottul nem!

– Már elkezdődött. – Az öreg vállat vont. – Az egyetlen kérdés számodra az, hogy beállsz a dicső győztesek közé, vagy visszamész a sárba a vesztesekkel.

– Alkony a legnagyobb harcos a Véres Kilences óta – közölte a fiú. – Visszaveszi Anglandot, és kikergeti az Uniót Északföldről!

– Az Uniót? – Rikke a rossz pajzsra rosszul felmázolt farkasfejre nézett. – Egy farkas megette a napot – suttogta.

– Ez tényleg bolond, baszki. – A tagbaszakadt előrelépett. – Dobd el azt a... – Hosszú, sípoló hangot hallatott, és az ingéből csillogó fém állt ki. – Ó! – mondta, és térdre rogyott.

A fiú megfordult.

Rikke nyíla a hátán találta el, közvetlenül a lapockája alatt. Most a lányon volt a sor, hogy egy „ó”-t mondjon. Maga sem tudta, hogy szándékosan lőtte-e ki a nyilat, vagy nem.

Megint fém villant, és az öregember feje hátrabicsaklott. Isern lándzsájának pengéje a torkán találta el. A férfi elejtette a lándzsáját, és erőtlenül Isern felé nyúlt.

– Nyugi már! – Isern félrelökte a kezét, és fekete szökőkutat falkasztva kirántotta a nyakából a pengét.

Az öreg dobálta magát a földön, közben úgy markolásztta a tátongó sebet, mintha elállíthatná a fröcsögő vért. Mondani próbált valamit, de hiába köpte ki a vért, azonnal megint megtelt a szája. Aztán nem mozdult többé.

– Megölted őket.

Rikkét forróság töltötte el. Vörös cseppek borították a kezét. A tagbaszakadt hason feküdt, az inge feketére ázott.

– Ezt itt te ölted meg – mondta Isern.

A fiú még mindig ott térdelt, és nyüszögve nyúlkaált hátra a nyílvesző felé, bár Rikke el nem tudta képzelni, mihez kezdene vele, ha elérné az ujjá hegyével. Valószínűleg a fiú sem tudta nála jobban. Csak Isern gondolkodott tisztán. Lehajolt, és higgadtan kihúzta a kést a fiú övéből.

– Reméltem, hogy feltehetek neki egy-két kérdést, de azzal a nyílveszővel a tüdejében nemigen fog válaszolni semmire.

Mintha csak bizonyítani akarna, a fiú vért köhögött a tenyerébe, aztán Rikkére nézett. Kicsit sértetten talán, mintha Rikke valami bántót mondott volna.

– Senkinek sem jöhet össze minden.

Rikke hátrahőkölt a reccsenést halva, amikor Isern a fiú koponyájába döfte a saját kését. A fiú szeme kifordult, rúgkapálni kezdett, a háta ívbe görbült. Pont, mint az övé, amikor rájött a roham.

Rikke karján égnek álltak a szőrszálak, amikor a fiú teste elernyedt. Még sosem látott embert meghalni. Az egész olyan gyorsan történt, hogy azt se tudta, mit is kellene éreznie.

– Nem tűntek olyan rossz embereknek.

– Ahhoz képest, hogy az eljövendő kódén próbálsz áthatolni, néha azt sem veszed észre, ami ott van az orrod előtt.

Isern, nyelve hegyét a foghíjába illesztve, már az öreg zsebeiben turkált.

– Ha kivárod, amíg rossz embereknek tűnnek, rég elkéstél.

– Adhattunk volna neki egy esélyt.

– Mire? Hogy visszaküldjenek a sárba? Vagy elhurcoljanak Alkony Stourhoz? Akkor a dörzsölés lett volna a legkisebb bajod, az a fiú elég brutális alak hírében áll. – Elkapta az öregember lábát, félrehúzta az útról a bokrok közé, aztán a lándzsáját is utána dobta. – Vagy meghívtuk volna őket, hogy táncoljanak velünk az erdőben, mind kössünk vadvirágokból koszorút a hajunkba, és állítsuk át a mi oldalunkra az én szép szavaimmal meg a te szép mosolyoddal?

Rikke kiköpte a chagga levét, és megtörölte az állát, miközben azt figyelte, hogyan issza be a vért a homok a fiú átszúrt feje körül.

– Kétlem, hogy a mosolyom alkalmas lenne ilyesmire, abban meg egyenesen teljesen biztos vagyok, hogy a te szavaid nem.

– Akkor nem nagyon volt más választásunk, mint hogy megöljük őket, igaz? Az a te bajod, hogy csupaszív vagy. – Ezzel csontos ujjával mellbe bökte Rikkét.

– Au! – A lány hátralépett, és maga elé kapta a karját. – Ez fájtm.

– Csupaszív vagy, azért érzel minden szúrást és ütést. El kell érned, hogy kőből legyen a szíved. – Isern ezúttal az öklével csapott a saját mellére, a nyakában lógó ujjcsontok hangosan zörögtek. – A könyörtelenség olyan tulajdonság, amit a hold nagyon szeret. – Mintha csak ezt akarná bizonyítani, lehajolt, és a fiú holttestét is a bokrok közé rángatta. – Egy vezér legyen kemény, hogy másoknak ne kelljen annak lenniük.

– Milyen vezér?

Rikke a mellét dörzsölgette. Akkor érezte meg a füst szagát, éppen, mint az álomban. Mintha csak egy ellenállhatatlan erő húzná, elindult az ösvényen.

– Hé! – kiáltott utána Isern, bár tele volt a szája egy darab száraz hússal, amit a tagbaszakadt erszényében talált. – Ezt a bazi nagyot nem tudom egyedül odébb vinni.

– Ne! – suttogta Rikke. A füstszag egyre erősebb lett, és vele együtt az aggodalma is. – Ne, ne, ne!

Kirontott a fák közül a hűvös napfényre, tett még pár bizonytalan lépést, aztán megállt. Az íja ernyedt kezében lógott.

A reggeli köd rég felszállt, és Rikke ellátott egészen Uffrith frissen teleültetett mezeiig, amelyek a szürke tenger és a szürke városfal között terültek el. Odáig, ahol az apja öreg háza állt hátul a kopár kerttel. A biztonságos, unalmas Uffrith, ahol született és nevelkedett. Csakhogy a város most égett, éppen ahogy előre látta. Hatalmas, sötét füstoszlop maszatolta be az eget, és sodródott a nyugtalan tenger fölé.

– A holtakra! – mondta rekedten Rikke.

Isern a lándzsáját a vállán átvetve, széles mosollyal az arcán lépett elő a fák közül.

– Tudod, mit jelent ez?

– Háborút? – kérdezte elborzadva Rikke.

– Igen, azt. – Isern legyintett, mintha semmiség volna. – De ami most fontosabb, hogy igazam volt. – Olyan erővel csapott Rikke vállára, hogy a lány kis híján hasra esett. – Tényleg Hosszú Szemed van!

A csata sűrűjében

Csatában, mondta mindig Leo apja, *az ember megtudja, ki is ő valójában.*

Az északföldiek már sarkon fordultak, hogy futásnak eredjenek, amikor a lova vérpezsdítő szökkenéssel közéjük furakodott. Egyet lendületből tarkón vágott, hogy félig leszakadt a feje.

Vicsorogva csapott a másik oldalra. Döbrent arcot pillantott meg, mielőtt a bárdja felhasította. A vér fekete csíkokban fröccsent.

Más lovasok is az északföldiek közé rontottak, és rongybabákként szórták szét őket. Leo látott egy lovat, aminek lándzsa állt ki a fejéből. A lovasa jókora szaltóval repült ki a nyeregből. Egy kettéroppanó dárda szilánkja visszhangot verve csattant Leo sisakjának. A világ torz arcok, villanó acél, verejtékező testek katyvasza volt, amit csak félig látott a keskeny sisakrostélyon át. Férfiak üvöltöttek, lovak nyerítettek, fém csattogása vegyült a ricsajba, amitől az ember a saját gondolatait sem hallotta.

Egy ló fordult be elé. A lovasa sehol, a kengyel a semmiben csapkodott. Ritter lova volt. A sárga nyeregalátétből lehetett tudni. Egy lándzsa szúrt Leo felé, megdőngette a pajzsot a karján, és egy pillanatra megingatta a nyeregben. A fegyver hegye csikorogva csúszott végig a combját borító páncélon.

Pajzsos kezével megragadta a kantárszárat, ahogy a lova fűjtatva felágaskodott, arca fájdalmas mosolyba torzult, és a bárdjával hol

az egyik, hol a másik oldalon csapott le. Teljes erejéből rávágott egy pajzsra, amire egy fekete farkast festettek, aztán akkorát rúgott egy emberbe, hogy az hátratántorodott, és Barnivának egyetlen kardcsapásba telt levágnia a karját.

Zuboly Jin meglóbálta a buzogányát, vörös haja összekuszálódott vicsorgó szája előtt. Közvetlenül mögötte Antaup bömbölt valamit, miközben a lándzsáját igyekezett kitépni egy véres páncélingből. Glaward egy pribékkel birkózott. A fegyvereiket mindketten elhagyták, ellenben belegabalyodtak a kantárszáraikba. Leo odavágott egy északföldinek, akinek az első ütéstől természetellenes szögbe csavarodott a karja, a másodiktól pedig már elzuhant a sárban. Alkony Stour zászlójára mutatott a bárdjával, a fekete farkas lobogott a szélben. Megveszekedetten ordított, amíg már alig jött ki hang a torkán. Leeresztett rostéllyal senki egy szavát sem hallotta. Igazság szerint akkor sem hallották volna, ha felhajtja a rostélyt. Gyakorlatilag fogalma sem volt róla, mit kajabál. Inkább dühödten csapkodta hát maga körül a forgapagot.

Valaki belekapaszkodott a lábába. Göndör haj. Szeplők. A fiatal ember láthatólag rettenetesen félt. Mint mindenki más. A jelek szerint nem volt nála fegyver. Talán meg akarta adni magát. Leo a pajzsa peremével odavágott a feje tetejére, aztán a sarkantyújával megugrasztotta a lovát, és a sárba tiporták a szeplőst.

Jóindulatnak itt nem volt helye, mint ahogyan fárasztó finomkodásnak vagy unalmas ellenérveknek sem. Vagy az anyja papolásának a türelemről meg az óvatosságról. Itt minden csodálatosan egyszerű volt.

Csatában az ember megtudja, kicsoda valójában, Leo pedig az a hős volt, aki az álmaiban mindig is.

Újra megforgatta a fejszét, de valamiért nagyon különös lett a fogása. A fémfej lerepült róla, és Leo csak egy véres botot tartott a kezében. Félredobta hát, és előrántotta a kardját, de bizsergő ujjai egyetlenül mozogtak a páncélkesztyűben, és a markolat csúszott

az erősödő esőben. Leo hirtelen rájött, hogy az ember, akit ideáig gyepált, időközben meghalt. Nekizuhant a kerítésnek, amitől úgy tűnt, mintha állna, de fekete massza türemkedett kifelé a törött koponyájából, szóval erről ennyit.

Az északföldiek szétszéledtek. Nyüsztve futottak, miközben hátulról vágták le őket. Leo a zászlójuk felé terelt egy csapatot. Három lovasnak sikerült jó pár embert beszorítania egy kapuba. Barniva volt az egyik, sebhelyes arcát vér borította, ahogy nehéz kardját forgatta.

A zászlóvivő hatalmas darab kétségbeesett tekintetű, véres szakállú férfi volt, aki még mindig a magasba tartotta a fekete farkast ábrázoló lobogót. Leo odaugratott hozzá, a pajzsával hárította egy bárd csapását, aztán a kardja csikorogva hasította át a zászlóvivő sisakját, hogy aztán mély vágást ejtsen a férfi arcán, és félig még az orrát is lemetssze. A zászlóvivő hátratántorodott, Zuboly Jin pedig összezúzta a sisakját a buzogányával. A pereme alól fröcsögött a vér. Leo felrúgta a férfit, de mielőtt még az elesett volna, kitepte a zászlót ernyedt kezéből. Nevetve, gurgulázva emelte a magasba, aztán úgy félrenyelte a nyálát, hogy fulladozni kezdett, de már nevetett is tovább. A bárdjára erősített hurok megszorult a csuklóján, úgyhogy a törött nyél hangosakat koppant a sisakján.

Győztek? Körülnézett, újabb ellenségeket keresve. Néhány rongyos vágatott a gabonában a távoli fák felé. Az életükért futottak, még a fegyvereiket is hátrahagyták. Csak ők maradtak.

Leónak minden tagja fáj: a combja a ló szorongatásától, a válla a bárd forgatásától, a tenyere a szártól. Még a talpa is lüktetett az erőfeszítéstől. Vadul zihált, nyirkos, forró lélegzete dübörgött a sisakjában. Sós ízt érzett a szájában, valahol elharaphatta a nyelvét.

A csattal babrált az álla alatt, amíg végül sikerült kikapcsolnia azt a vackot. A koponyája majd szétrobbant a ricsajtól, ami időközben csatazajból örömujjongásba váltott.

Majdhogynem úgy esett le a lováról, aztán felkapaszkodott egy kőkerítésre.

Valami puhát érzett a páncélkesztyűje alatt. Egy északföldi holtteste volt, törött lándzsa állt ki a hátából. Leo csak szédült örömet érzett.

Végtére is hullák nélkül nincs dicsőség. Ezzel az erővel megsajnálhatná a réparól lekapart nyesedéket is. Valaki határozott kézzel felsegítette. Jurand. Ő mindig ott volt, amikor kellett. Leo kihúzta magát, az emberei mind vidáman fordultak felé.

– Az Oroszlánkölyök! – bődült el Glaward, miután felmászott mellé, és akkorát csapott a vállára, hogy Leo megtántorodott. Jurand már nyújtotta is a karját, hogy elkapja, de végül nem esett le. – Leo dan Brock!

Nemsokára mindenki a nevét kiabálta, úgy kántálták, mint valami imát vagy varázsigét, miközben csillogó fegyvereiket az ég felé emelték.

– Leo! Leo! Leo!

Csatában az ember megtudja, kicsoda valójában.

Úgy érezte magát, mintha részeg lenne. Úgy, mint egy király. Mint egy isten. Erre született!

– Győzelem! – kiáltotta, és megrázta a véres kardját meg az északiak véres lobogóját.

A holtakra, létezik ennél jobb érzés?

A kormányzó asszony sátrában másféle háború zajlott. Ez a türelmes tanulmányozás, a gondos számítás, a mérlegre tett esélyek, az összevont szemöldökök, az ellátási láncok meg az iszonyatosan sok tékép háborúja volt. Egy olyan háború, amit Frank őszintén szólva nehezen bírt cérnával.

A győzelem örömét tompította a zuhogó eső, amíg visszacaplattak a völgyben, tovább csillapította tucatnyi seb bosszantó fájdalma, és szinte teljesen elvette az anyja rideg tekintete, amikor Leo félrehajtotta a sátor bejáratát fedő vásznat Juranddal meg Zuboly Jinnel a sarkában.

A kormányzó asszony éppen egy hírnöklovaggal beszélgetett. A nevetségesen magas férfinak le kellett hajolnia, hogy a kellő tisztelettel hallgassa a nőt.

– Kérem, mondja meg őfelségének, hogy mindent megteszünk, és remélhetőleg megakadályozzuk az északföldiek további előrehaladását, de Uffrith elveszett, és kénytelenek voltunk visszavonulni. Elsöprő erővel csaptak le három ponton, és továbbra is azon vagyunk, hogy összeszedjük a csapatainkat. Kérje meg... Nem, könyöröggjön erősítésért.

– Úgy lesz, kormányzó asszony. – A hírnöklovag biccentett Leónak, amikor az elhaladt mellette. – Gratulálok a győzelméhez, Lord Brock.

– Nem kell a kurva király segítsége! – csattant fel Leo, amint a vászon visszahullott a helyére. – Legyőzzük Fekete Calder kutyáit!

Furcsán gyengén szólt a hangja a sátorban, ahogy a nedves szövet eltompította. Közel sem szállt olyan ércesen, mint a csatamezőn.

– Huh! – Az anyja az asztalra támasztotta az öklét, és a homlokát ráncolva tanulmányozta a térképeit. A holtakra, néha úgy tűnt, jobban szereti a térképeket, mint a saját fiát. – Ha már a király csatáit vívjuk, úgy illő, hogy segítsen nekünk.

– Látnod kellett volna, hogy futottak! – A fenébe is, pár pillanattal korábban Leo még olyan biztos volt magában. Gondolkodás nélkül nekiment egy csapat pribéknek, de egy hosszú nyakú, őszülő hajú nő minden bátorságot kifacsart belőle. – Szétszéledtek, mielőtt egyáltalán odaértünk volna hozzájuk! Ejtettünk pár tucat foglyot... – Jurand felé pillantott, de a férfi éppen kételkedve méregette őt, mint akkor szokta, ha nem helyesli egy döntését. Vagy ahogyan csata előtt nézett rá. – A tanya újra a kezünkben van... és...

Az anyja hagyta, hadd hebegje ki magát, mielőtt a barátaira pillantott.

– Köszönöm, Jurand. Biztosan mindent megtett, hogy lebeszélje róla. És maga is, Zuboly. A fiam keresve sem találhatna jobb barátokat és bátrabb harcosokat.

Jin keményen Leo vállára csapott.

– Leo vezette a...

– Leléphetnek.

Jin zavartan vakargatta a szakállát, itt már közről sem tűnt olyan rettenthetetlennek, mint odalent a völgyben. Jurand bocsánatkérő pillantást vetett Leóra.

– Igenis, Lady Finree!

Azzal kisiettek a sátorból, Leo pedig zavartan babrált a zsákmányul ejtett lobogó rojtjaival. Az anyja egy pillanattal még tovább nyújtotta a pusztító csendet, mielőtt ítéletet mondott.

– Te szerencsétlen hülye!

Leo tudta, hogy ez jön, mégis fájt.

– Mert én harcoltam?

– Mert akkor harcoltál, amikor, és úgy, ahogy.

– A nagy vezetők oda mennek, ahol a leghevesebben dúl a harc!

– De ő is tudta, hogy csak azoknak a rossz regényeknek a hősei beszélnek így, amiket régen annyira szeretett.

– Tudod, kik mennek még oda, ahol a leghevesebben dúl a harc? – kérdezte az anyja. – A hullák. Mind a ketten tudjuk, hogy nem vagy ostoba, Leo. Kinek a kedvéért adod ki magad annak? – Fáradtan rázta meg a fejét. – Nem szabadott volna megengednem, hogy az apád elküldjön a Kutyaemberhez. Csak meggondolatlanságot, pocskék dalokat és gyilkosok iránti rajongást tanultál Uffrithban. Inkább Aduába kellett volna menned. Kétlem, hogy akkor szebben énekelnél, de legalább tanultál volna valami kulturáltságot.

– Van, hogy kulturáltságnak jön el az ideje, van, hogy a cselekvésnek.

– A meggondolatlanságnak sosem jön el az ideje, Leo. A hiúságnak sem.

– Győztünk, a rohadt életbe!

– És mit nyertetek vele? Egy mit sem érő tanyát egy mit sem érő völgyben. Legfeljebb egy nagyobbacska felderítőosztágot győztetek le, és most az ellenfélnek van elképzelése az erőnkről. – Keserűen

felhorkant, és hátat fordított a térképeknek. – Vagy leginkább a hiányának.

– Zsákmányoltam egy zászlót.

Elég szálnalmas darab volt most, hogy közelebről megnézte. Ügyetlenül öltötték össze, és a rúdja is csak egy vacak faág volt. Hogy gondolhatta, hogy maga Alkony Stour lovagol alatta?

– Rengeteg zászlónk van – közölte az anyja. – Ember már kevesebb akad, aki követhetné őket. Talán legközelebb hozhatnál inkább pár regimentet.

– A nyavalyába is, anya, nem tudom, minek örülnél...

– Ha meghallgatnád, amit mondanak neked. Ha tanulnál azoktól, akik jobban tudják nálad. Legyél bátor, feltétlenül, de ne vakmerő. Mindenekfelett pedig ne ölesd meg magad, a rohadt életbe már! Mindig is pontosan tudtad, minek örülnék, Leo, csak azt teszed helyette, aminek te örülnél.

– Nem értheted. Te nem vagy... – Leo türelmetlenül legyintett, szokás szerint nem találta a megfelelő szavakat. – Férfi – fejezte be aztán tompán.

Az anyja felhúzta a szemöldökét.

– Ha esetleg valami nem lett volna tiszta ezzel kapcsolatban, szertefoszlottak a kétségeim, amint kitoltalak a méhemből. El tudod képzelni, milyen nehéz gyerek voltál? Tölts két napot azzal, hogy kiszarsz egy üllőt, utána beszélgethetünk.

– A kurva életbe, anya! Úgy értem, az emberek egy bizonyos típusú férfira néznek fel, és...

– Ahogyan Ritter barátod is felnézett rád?

Leót megrohanta annak a mellette elvágtató, lovas nélküli lónak az emléke. Csak most esett le neki, hogy nem látta Ritter arcát a többieké között, amikor ünnepeltek. Az is csak most esett le neki, hogy eddig nem is gondolt erre.

– Tudta, mit kockáztat – mondta Leo rekedten. Hirtelen elszorította a torkát az aggodalom. – Ő döntött úgy, hogy katona lesz. Büszkén ment csatába.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen. Mert lobog benned valamiféle tűz, ami miatt mások hajlamosak követni. Apád is ilyen volt. De ez az adottság felelősséggel is jár. Az emberek az életüket adják a kezébe.

Leo nyelt egyet, a büszkesége elolvadt, és csak csúf lelkiismeret-furdalást hagyott maga után, ahogy a makulátlan hó elolvad, és láthatóvá válik a bűzös, besározott világ.

– Meg kellene látogatnom. – A bejárat felé fordult, közben kis híján hasra esett az egyik lábvértjének kioldódott zsinegében. – A... sebesültek között van?

Az anyjának ellágyult az arca. Leo még inkább aggódott, mint korábban.

– A halottak között van, Leo. – Hosszú, különös csend lett. A fel-támadó szélben a sátor vászna lobogni és füttyülni kezdett. – Sajnálom.

Hullák nélkül nincs dicsőség. Lehuppant egy összecsucukható székre, a hadizsákmányként begyűjtött zászló pedig hangos koppa-nással hullott a kezéből a földre.

– Azt javasolta, várjunk meg benneteket – sóhajtott. Eszébe ju-tott Ritter aggódalmas arca, amikor lenézett a völgybe. – Jurand is. Én meg mondtam nekik, hogy hátramaradhatnak a nőkkel... amíg mi harcolunk.

– Azt tetted, amit helyesnek gondoltál – mormogta az anyja. – A pillanat hevében.

– Felesége van... – Leót is meghívták az esküvőre. Hogy is hívták a nőt? Olyan vékonyka álla volt. A vőlegény is jobban nézett ki. Az ifjú pár táncolt, méghozzá rosszul, Zuboly Jin pedig északföldi nyel-ven elbődiült, hogy reméli, Ritter jobban baszik, mint ahogy táncol. Leo annyira nevetett, hogy kis híján öklendezni kezdett. Most nem volt nevetethetnékje. Öklendezhetnékje annál inkább. – A holtakra... gyereke is született.

– Írok nekik.

– Mire mennek egy levéllel? – Leo orra mögött szúrós könnyek gyűltek. – Odaadom nekik az ostenhormi házamat!

– Biztosan ezt szeretnéd?